

[Fuglsang.]

at den højtærede minister heller ikke er det, men det skal jeg ikke komme mere ind på ved denne lejlighed.

Lovforslaget drejer sig stort set om en fortsættelse af den hidtidige lovgivning. De første ændringer: forhøjelse af byggelån i samme grad, som byggeomkostningerne er steget, muligheden for i visse tilfælde at yde byggelån til husmænd, der selv har købt deres tillægsjord, og til at yde etableringslån til ansøgere, som har anbragt deres egne midler i besætning og inventar, kan jeg tiltræde. Der er bare det ved det, at vel er alle disse ting både udmærkede og påkrævede, men mon ikke det vil komme til at knibe med penge til disse nye udlån, idet de midler, som ialt er stillet til rådighed, ikke er sat i vejret i samme tempo, som man nu forøger lånemulighederne med hensyn til de enkelte udgifter, tværtimod er det samlede årlige rådighedsbeløb uændret. Det vil sige, at denne lovgivning endnu mindre, end det tidligere var tilfældet, vil være i stand til at dække det behov, der skulle dækkes.

Sagen er jo den, at man med den hidtidige lovgivning end ikke har været i stand til at erstatte de ejendomme, som er blevet opslugt af byernes vækst, af mere eller mindre lovlige nedlæggelser og ved de militære anlæg. Vi har set, hvordan antallet af ejendomme er gået tilbage i de senere år, og vi har også set følgen heraf: en masseflugt af unge mennesker fra landet ind til byerne, en flugt, der i høj grad skyldes, at de unge i nogen grad mister interessen for at sætte ind på et erhverv, som ikke kan give dem nogen fremtid. Jeg forstår ikke, at man stadigvæk fortsætter ad denne bane. Jeg ved godt nok, at man vil sige, at politik er det muliges kunst, og at det ikke er muligt at få alle partier med til mere, end man har nået i øjeblikket. Men hvis man lægger hånden på hjertet, har man så nogensinde ventet, at f. eks. venstre og konservative ville gå med til en sådan politik, som virkelig er nødvendig, set udfra et husmands- og landarbejdersynspunkt? Der har ikke været nogen

som helst grund til at vente det, men det er heller ikke nødvendigt; det behøver ikke nødvendigvis at være venstre og konservative, som afgør, hvilken jordlovgivning der skal være her i landet, også uden dem er der parlamentarisk basis for at føre en anden og bedre politik, sådan som husmandsbevægelsen har stillet krav om det på sine repræsentative møder. Vort parti kan man i så henseende til enhver tid regne med.

Jeg vil altså støtte det foreliggende lovforslag, men jeg finder ikke de foreslåede ændringer tilstrækkelige, og jeg føler mig overbevist om, at der findes mange andre end mig, som i den nærmeste fremtid venter at høre nyt fra den højtærede landbrugsminister.

Oluf Pedersen: Jeg skal også anbefale lovforslaget, selvom jeg beklager, at vi her i landet snart er nået til, at alt byggeri skal ske med statsstøtte, fordi det er blevet så dyrt at bygge; men når det er blevet så dyrt, skyldes det delvis denne statsstøtte. Vi må se, om vi engang kan nå frem til at klare jordspørgsmålet på en sådan måde, at jorden kan overtages, imod at man svarer jordrente til fællesskabet, uden at man skal betale købesummen til kapitalmagten, og således at bygningerne kan finansieres enten gennem jordfonden, der jo er oprettet til det brug, eller ved private lån.

Når man ser på de finansielle forhold for dansk landbrug, er de jo temmelig mærkelige. Vi har efter den sidst foreliggende opgørelse en realkredit i dansk landbrug på 5½ milliard kr. Formålet med denne realkredit er egentlig, at den skal finansiere bygninger og besætning. Ser man så på, hvordan denne finansiering forholder sig til jordværdien, er jordværdien for dansk landbrug 4 milliarder kr., medens jordens handelsværdi i dag sandsynligvis er 5½ milliard kr. Det vil sige, at al den realkredit, man har til rådighed, i virkeligheden ikke strækker længere end til at finansiere naturværdierne eller de samfundsskabte værdier. De institutioner, der skulle finansiere kreditgivnin-